

Arrest

nr. 123 893 van 14 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 mei 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 februari 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Ellen VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Terence HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Marco DUBOIS, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende 28 oktober 2008 als niet-begeleide minderjarige een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 28 november 2008 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel tot terugbrenging.

Op 3 juni 2009 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheid. Op 19 januari 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep tegen die beslissing werd verworpen bij arrest 41.283 van 31 maart 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 15 juni 2010 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. (bijlage 13quinquies)

Op 22 september 2010 diende verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 29 november 2010 werd een beslissing genomen tot weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater) en werd verzoeker bevolen het grondgebied te verlaten.

Op 18 mei 2011 diende verzoeker een vierde asielaanvraag in. Deze aanvraag werd op 25 mei 2011 niet in overweging genomen (bijlage 13quater) en verzoeker werd op dezelfde dag bevolen het grondgebied te verlaten.

Op 13 juli 2011 diende verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 27 augustus 2013 onontvankelijk verklaard.

Op 28 augustus 2013 diende verzoeker een vijfde asielaanvraag in. Deze werd op 25 september 2013 niet in overweging genomen.

Op 8 oktober 2013 werd verzoeker bevolen het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Op 4 februari 2014 werd aan verzoeker, naar aanleiding van administratieve controle, een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Daarnaast werd ook een inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies). Tegen deze beslissingen diende verzoeker op 19 februari 2014 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Een eerste poging tot repatriëring werd ondernomen op 8 april 2014.

Op 9 mei 2014 wordt besloten tot een nieuwe repatriëring op 13 mei 2014.

Met een faxbericht gericht aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13 mei 2014 om 01:17 uur vordert verzoeker thans met een verzoek tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de spoedbehandeling van zijn vordering tot schorsing.

2. Betreffende de ontvankelijkheid van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Uiterst dringend karakter van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.1.1. De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/85 van de vreemdelingenwet en artikel 44, tweede lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV), bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling van een hangende vordering tot schorsing kan worden gevorderd wanneer de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel die jegens de verzoekende partij werd getroffen, imminent wordt.

Deze situatie dient op het eerste gezicht te worden onderscheiden van de situatie waarbij de tenuitvoerlegging van de jegens de verzoekende partij getroffen verwijderingsmaatregel op het moment

dat de beslissing waarvan de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing wordt gevorderd, reeds imminent is.

Dienaangaande kan een vergelijking tussen het bepaalde in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet en het bepaalde in artikel 39/85 van diezelfde wet, meer duidelijkheid scheppen.

Artikel 39/82 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

(...)

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing.

(...)

§ 2. (...)

§ 3. (...)

De vordering bevat een uiteenzetting van de middelen en de feiten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing of, in voorkomend geval, van voorlopige maatregelen rechtvaardigen.

(...)

§ 4. (...)

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. (...)”

Artikel 39/85 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt.”

Artikel 39/84 van de vreemdelingenwet voorziet dat in geval van uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen kunnen bevolen worden.

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Artikel 44 van het PR RvV bepaalt als volgt:

“Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend.

De vordering wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980. De vordering wordt gedagtekend en bevat :

1° de naam, nationaliteit, de gekozen woonplaats van de verzoekende partij en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing;

2° de vermelding van de beslissing waarvan de schorsing wordt gevorderd;

3° de beschrijving van de gevorderde voorlopige maatregelen;

4° een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen;

5° in voorkomend geval, een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

(...)”

2.1.2. Overeenkomstig artikel 39/82, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet dient de verzoekende partij te opteren hetzij voor een gewone vordering tot schorsing, hetzij voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet voegt

daaraan toe dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingediend indien de betrokken vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, dit onder de voorwaarde dat hij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid. Artikel 39/85, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van een reeds ingediende vordering tot schorsing kan worden gevorderd indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel en de tenuitvoerlegging ervan imminent wordt.

2.1.3. Daargelaten de vraag of krachtens artikel 39/85 van de vreemdelingenwet de versnelde behandeling kan worden gevraagd van de vordering tot schorsing ten aanzien van een beslissing zelf die geen verwijderingsmaatregel bevat quod in casu, volgt uit de samenlezing van de artikelen 39/82 en 39/85 van de vreemdelingenwet dat de verzoekende partij, wanneer zij wordt geconfronteerd met een verwijderingsmaatregel, twee mogelijkheden heeft: ofwel opteert zij voor een gewone vordering tot schorsing indien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel niet imminent is, ofwel opteert zij voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel wel imminent is. In elk geval dient de vordering te worden ingediend binnen de wettelijk bepaalde beroepstermijn van 15 respectievelijk 30 dagen na de kennisgeving al naargelang de verzoekende partij wordt vastgehouden of niet. Een derde mogelijkheid, met name het indienen van een gewone vordering tot schorsing op het moment dat de verwijderingsmaatregel reeds imminent is, kort daarna gevolgd door een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid om de eerder ingediende gewone vordering tot schorsing versneld te behandelen, lijkt niet te verzoenen met het bepaalde in de artikelen 39/82 en 39/85 van de vreemdelingenwet.

Aan verzoekende partij is krachtens de vreemdelingenwet de technische mogelijkheid geboden om haar vordering, hetzij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hetzij een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, met een faxbericht aan de Raad te doen toekomen.

2.1.4. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling en/ of het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van het doel van de vordering duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht die direct aannemelijk maken dat de gevraagde maatregel, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. Bijgevolg dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij dienvolgens de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens dient aan te tonen. Deze rechtvaardiging is tweeledig, enerzijds, dient te worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat zij niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht en op een diligente wijze heeft opgetreden.

2.1.5. In haar nota met opmerkingen en ter terechtzitting betwist de verwerende partij het uiterst dringend karakter van de vordering.

2.1.6. Ten dezen is verzoeker op 4 februari 2014 in kennis gesteld van de bestreden beslissing. Tezelfdertijd werd verzoeker opgesloten in een gesloten opvangcentrum met het oog op zijn verwijdering.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn verzoekschrift van 13 mei 2014 bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregel de activering van de schorsing vordert van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 februari 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gelet op het bovenstaande wist verzoeker reeds op 4 februari 2014 dat zijn verwijdering imminent was. Verzoeker diende op het moment van de kennisgeving van de thans bestreden beslissingen dan ook te weten dat een repatriëring nakend was. Ondanks dit gegeven diende verzoeker tegen de bestreden beslissing pas op 19 april 2014 per aangetekend schrijven een verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing in.

Verzoeker zet in casu niet uiteen waarom hij op 19 februari 2014, of reeds eerder, niet in de mogelijkheid was om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen.

Hierover ondervraagd ter terechtzitting, verklaart de advocate van verzoeker dat hij op 23 april 2014 een opschorting van de repatriëring bekwam, zodat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op dat ogenblik niet meer nuttig leek, aangezien verzoeker anderszins genoegdoening leek te bekomen. Gelet op het feit dat deze opschorting ruim twee maanden na het indienen van de het beroep d.d. 19 februari 2014 werd bekomen, kan deze verklaring niet worden aanvaard. Deze vaststelling wordt nogmaals benadrukt door het feit dat reeds op 8 april 2014 een eerste repatriëring werd voorzien.

2.1.7. Verzoeker kon verwachten dat hij vanaf 4 februari 2014, de datum waarop hij in kennis werd gesteld van de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, waarop hij daadwerkelijk werd vastgehouden, ging worden gerepatriëerd. Door op 19 februari 2014, datum waarop de tenuitvoerlegging van de jegens hen getroffen verwijderingsmaatregelen onmiskenbaar reeds imminent was, een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te dienen per aangetekend schrijven en vervolgens, ruim drie maanden na kennisgeving van de bestreden beslissing, op de dag van de daadwerkelijke repatriëring om 01.17 uur 's ochtends, een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen om de versnelde behandeling te vorderen van de reeds eerder ingediende vordering tot schorsing, heeft verzoeker de door hem geponeerde urgentie bij het horen bevelen van voorlopige maatregelen zelf in de hand gewerkt. Aldus diende verzoeker zich ten zeerste bewust te zijn geweest van het imminent karakter van de verwijderingsmaatregel. Niettemin dient te worden vastgesteld dat verzoeker op 19 februari 2014 geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend.

Verzoeker heeft dan ook niet alert gereageerd bij het indienen van de onderhavige vordering. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker zelf in gebreke is gebleven om de nodige spoed aan de dag te leggen bij het indienen van huidige vorderingen. Het thans bestaand uiterst dringend karakter heeft verzoeker aan zijn eigen toedoen te wijten. In dit geschetste kader wijst het vorderen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid minder dan een dag voor de geplande repatriëring dan ook op misbruik van deze proceduremogelijkheid.

Het kan niet de bedoeling van de wetgever geweest zijn om de proceduremogelijkheid om voorlopige maatregelen te horen bevelen te laten misbruiken om nalatig optreden van verzoeker, die niet meteen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingesteld terwijl hij daar wel de mogelijkheid toe had en terwijl het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel niet is gewijzigd, te herstellen.

2.1.8. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond.

2.1.9. Er is niet voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid zoals voorzien in artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

Wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. MONSIEURS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De wnd. voorzitter,

A. MONSIEURS

C. VERHAERT